

Читалище

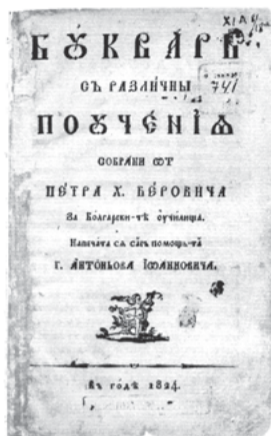
съвременна

брой 71, ноември 2015

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

ДЕНЯТ НА БУДИТЕЛИТЕ

УМНИ ОТВЕТИ

Талиса попитаха: Дали можем да укрим от бога някоя работа?
А той рече: Не можем нити мисъл.

Сократу думаха, чи един хортува зле за него, той рече: Не треба да ся чудите, защо той не знай да хортува добре.

Мусания попитаха: Какъ можу человек да соверши благополучно животът свой? А той отвеца: Ако живеи всякога тъй, както че ли щяше да умре на утре.

Някой си блящореву много при Аристотела, ачи като стана да си иде, рече му: Белким та смотих с хората ли си? Не, рече философът, защо аз не та слушах.

Метела Македонянинът попита един военачалник: Шо ще правих утре? А той рече: Ако угадях, чи дрехата ми знай, шо си мисля да правя, тойзи час я изгарях.

Агуда попитаха, колко войска има, а той рече: Колкото треба, за да победя.

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

„Св. Седмочисленици“,
Художник А. Кисьова

Христина Ст. ВАСИЛЕВА, VII б клас

Днес празнуваме деня на народните будители! Но задавате ли си въпросите: кои са тези хора и защо сме им посветили този ден, какво са направили за България като нация. Тук съществува море от верни отговори.

Първо, нека изясним кои са народните будители. Тук

не става въпрос за имена, а защо народът ги е удостоил с това велико признание. Тези хора ни подтикваат към добро, съветват ни как да живеем по-пълноценно, учат ни на родолюбие и ни дават житейски опит. Думата „будител“ означава много отговорност и призив за пробуждане на човешкия дух. В съзнанието на всеки българин са останали имената на Паисий Хилендар-

ски, Софроний Врачански, Христо Ботев, Иван Вазов, Любен Каравелов, Захарий Круша, д-р Петър Берон, Алеко Константинов, Йордан Йовков и още много други.

Тези личности са обединени от обща кауза въпреки различното време, в което са живели, външност и начин на мислене. Те споделят една съдба: пробуждат хората и оставят наследство за вечни

времена – своите произведения, топли сърцата на милиони хора по света, каращи ни да се гордеем, че сме българи.

В днешно време също има много будители и те в никакъв случай не са само поетите и писателите. Всеки от нас може да бъде будител, стига да допринесе с нещо от себе си на този свят.

На стр. 4

ВЕЧЕР СПЕКТАКЪЛ НА СТАНКА ПЕНЧЕВА

Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира музикално-поетическа вечер на Станка Пенчева. Спектакълът по нейни стихове е под наслов „Обяснение в любов“ и се осъществява с участието на Надежда Захариева в качеството си

на водеща, Найден Вълчев, който ще прочете слово за поезията ѝ, Божана Апостолова, издател на новия ѝ сборник със стихове, и звездите на българската естрада Йорданка Христова и Ваня Костова.

Вечерта се провежда на 20 ноември 2015 г. от 18 часа в зала 7 на Националния дворец на културата.

На стр. 2

БАНКО П. БАНКОВ БЕШЕ НАШ ГОСТ

Романът „Зряла възраст“ на Банко П. Банков беше представен в Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ на 7 октомври 2015 г. в Малък салон на читалището. Водещата Надежда Захариева откри вечерта с топли думи за писателя и човека, когото предста-

вахме тази вечер, както и сподели впечатления за новата му книга.

Откъси от „Зряла възраст“ изпълни актьорът Вели Чаушев, а д-р Елена Алекова прочете слово за достойнствата на романа и своеобразието на автора и мястото му в съвременната българска литература.

Слово за романа –
на стр. 3

АЗ СЪМ НАЙ-ЩАСТЛИВАТА ЖЕНА

Станка ПЕНЧЕВА

НАЙ-ПРОСТАТА СЛУЖБА

Имам най-простата служба – жена.
Силата ми е в нежността, в ласката.
Като малко слънчице нося в себе си светлина.
Аз съм покорната.
Аз съм властната.
Ръцете ми не се боят от нищо, което мъжът би сторил.
И когато мъжете, капнали, спят, аз съм будната, неуморната.
Аз съм им давала меч и щит, шила съм знамена, пушка съм грабвала.
Не права – върху моите тесни плещи лежи планина от хиляди „трябва“.
Трябва да ставам в сини зори да съм първа в цеха, на нивата; трябва вкъщи до късно лампата да гори – мъжете обичат да ги чакаме търпеливо.
Трябва да сме готови като деца да им се чудим и възхищаваме; трябва да имаме такива сърца, които само дават: защото често и най-силният мъж търси нашата малка сила, защото ний сме за жадния – дъжд, за осъдения – помилване.
Ние трябва деца да родим – и хубави, и здрави, трябва не само в скути да ги държим, а хора да ги направим.
Ние трябва да бъдем всичко на тоя свят: и хляб насъщен върху трапезата, и радващ окоето пролетен цвят, и царски жезъл.
Като слънцето да носим светлина, като земята да бъдем нужни.
Такава е нашата проста служба – да бъдеш жена.

Такава власт над себе си ми даваш, че аз стоя изтръпнала, безмълвна.
... Косите ми със светлина са пълни, от устните ми капе мед и вино, огньовете еньовденски, сини играят на прострениите ми длани...

Не е то страст, не е желание – ако ти нося болка, ще я вземеш; и смърт да съм дори – ще ме приемеш.

Мълчиш.
А цялата земя крещи: обичам те!
И аз, владетелката, тихо коленича и гордостта ми като дреха пада...
Такава власт над себе си ми даде, че ти се покорих.

ПРИЗНАНИЕ

Аз съм най-щастливата жена.

Нищо в тоя свят не ме отмина: ни смъртта, ни материнството, ни раздялата със дом изстинал, нито срещата ми късна със единствения...
Трудила съм се като копачките, докато се схвана от умора; и съм ходила с летяща крачка, със небето съм говорила!
Гледам всичко с мъдро снизхождение, с кротко опрощаване.
Гледам със очите на новородена, ту възторжени, ту безпощадни, и се смея тъй, че се обръщат – и като зверче, завряно в пущинака, наранена се заключвам вкъщи...
Пълна е душата ми с добро и болка, много пях и много плаках.
Но не казвам „стига толкова“.

Ах, какво ли има по-нататък?

... Сърцето ми като листо трепти все още, но водопадът на кръвта се спуска вече в равнината, Затихват ветровете нощни...
Настъпва най-голямата, вселенска тишина: телата ни лежат като два бели камъка на речно дъно под месец млад, лицата ни са тъмни, но очите – звездни; устата ни мълчат като цветя разцъфнали, напълнени със мед и аромат...
Желанието е изчезнало.
Плътта почива, сладостно отпаднала.
Как тичахме един към друг, как тичахме!...
И нека си отдъхва, уморено, тялото.
Сега е ред душата ми да те обича.

РОЖДЕН ДЕН

Тоя път не поканих никакви гости.
Седя самичка с моите години, вслушвам се в сърцето си, в нервите и костите, следя струйките на кръвта – червените и сините...
Всяка година с нещичко ме променя.
Ако не лекарите – казва го огледалото.
Всеки ден е минал тежко през мене – сякаш с копита съм изпотъпкана цялата.

Но понеже съм сама, ще си призная моята тайна най-съкровена: аз само хитро съм потулила тая, дете вярваше в чудеса и откровения, дете косата си на плитки сплиташе и бе дръзка – да не личи, че е свенлива, дете кучета обичаше, от роса ѝ тежаха полите; дете като трева бе дива, но обещаваше медносно цъфтене и чакаше своя косач, между земя и небе разлюляна...

Тая, далечната, лежи като перла у мене над нея годините се разбиват на пяна.
И понякога само, за редки избраници, лицето ми нейните черти приема и ги ослепява със сияние странно тая, която запазих от времето...

ОБРУЧЕНИЕ

Ти не ми сложи златен пръстен като халка на птица белязана.
А аз не мога да се откъсна от ръката ти желязна, а аз не мога да ти избягам, да те излъжа не мога – и все към тебе посягам като дете към огън.
Дали ми даде омайно биле?
С възлешбна вода ли ме напръска?
– Сияе твойта любов и сила край мене като венчален пръстен...

ЧУВСТВА

Има чувства, леки и неуловими като дъха на снега, на мъзгата.
Те се разпръскват, преди да си им дал име, но ти помниш смътно аромата им.
Има чувства, гъсти като смолата, дете капе под брадвата на дърваря.
Те лежат векове под земята и се превръщат в камъни кехлибарени.
Има чувства, горчиви като пелина, чувства – ярки като светкавици нощни.

В черупките на словата застинали, те и след мен ще живеят още.

Не ме принуждавай да се усмихвам жалко!
Не искам скритото, не искам малкото.
Не ме прави крадла – прави ме кралица!
Ще умра без небе – не виждаш ли, че съм птица!
Аз съм песен и блясък – къде ще ме скриеш?
Аз съм гордост и ясност, аз съм от тия, дете са твърди – и много трошливи.
Прощавам на злите.
Но не – на страхливите.

Не ми давай нищо наполовина!
Аз слагам глава под мойта любов – като под гилотина.

ЧАЙ ОТ МАЩЕРКА

Ще дойдеш през една голяма зима,, когато всички страсти са изстинали, когато в стаята ми тихо свети отблясъкът студен на снеговете.
Ще сложа, знаеща и мълчалива, пред тебе чаша чай – от оня, дивия, от мащерка, откъсната през юли...
И гръм ще падне, звездопад ще те забрули и ти ще се свлечеш задъхан в оная, жарката трева с пчелите мъхави, със меденото, ароматно дъно, в която двамата потънахме, потънахме...

Ще се разсее сребърната пара и пак ще светнат преспите на януари...
Когато те изпращам до вратата, кажи:
Благодаря. За топлината.

Жената, която обича и е обичана –

тя носи край себе си меко сияние като ореол, тялото ѝ излъчва тънко ухание на пролетен ствол; ръцете ѝ пеят със всяко движение, милват целия свят; тя с пчели и пеперуди е обкръжена като меден цвят...

Жената, която обича и е обичана.

Тя може само да трепне с ресниците си и преспите се топят, и покълва камъкът, и изпуска ножа десницата...
И светва светът.

ПЪРВИЯТ АРИСТОКРАТ В НАШАТА ЛИТЕРАТУРА

Слово за романа „Зряла възраст“ на Банко П. Банков

Д-р Елена АЛЕКОВА

Удивително е това чувство, когато четеш Банко П. Банков, като че прозата му се е сраснала с живота. Не с патетиката на живота, не и с истерията, а с баналността му. Баналността и в патетиката, и в истерията дори, и в най-обикновените му проявления. И когато писателят отразява драстични исторически или политически катаклизми, промени, скокове, пропадания, сред които неговите любими персонажи – обикновените хорица, се лутат сред водовъртежи, ями и пропасти като сред минно поле; и когато описва същите тези хорица, заслонени в тихи, спокойни пристани, далече от ветровете, бурите и мълниите на епохата, но с лица, образдени и осланени от тях, с преломени от тях души, с изbledняващи спомени и угасващ поглед.

Именно това чувство на... „досуц като в живота“ за мен винаги е зашеметяващо и изненадващо при всяка следваща книга на Банко П. Банков, ако и да го очаквам вече, ако и да знам със сигурност, че ще присъства и препълва новонаписаните му повествования. Като наркотик, който опива. Може би само с мен е така. Не знам. Романът му „Зряла възраст“ не прави изключение.

Разбира се, най-малко имам предвид, че писателят не би следвало да отразява героиката на съществуването, за да бъде велик писател, истински писател. И най-малко имам предвид, че писателят, отразяващ живота откъм патетичната му страна, е по-малко завладяващ или по-малко възшебен. Позволете ми в този смисъл една изненадваща асоциация. С Николай Хайтов. За каквото и да пише Николай Хайтов – за краденето на мома или за проправянето на пътека през гората, за най-обикновеното „опсемеяване“ на овцете („Мерак“) или за най-нищожната шумчица от габър – зад словото му винаги изплува някак величието на човека, на живота. Всичко е мащабно, голямо. Нахлува в теб и помита цялата мръсотия, която те затлачва. Понася те на огромни крила към един друг свят, населен с красиви и добри хора, в който правдата и доброто са на почит – като оня сур орел от приказките, пренасящ храбри момци от долния свят към горния.

Докато Банко П. Банков... Той тръгва от другаде, от друга отправна (или гледна) точка – на баналността. И не че превръща в тема баналността, не че я натрапва под формата на изповедни споделености или дълбокоумни размишления, както това правят определени писатели преди него. Не. Той просто описва живота такъв, какъвто е. И словото му несетно те превзема, навлиза в теб някак изневиделица, иззад ъгъла. И докато се усетиш, си – целият – заразен, обсебен, оплетен като че в тънка паяжина от нещо, от което няма отървяване и което продължава да прониква в теб все по-дълбоко и по-навътре. А после внезапно се събуждаш. И ти е леко, леко, защото си чист, пречистен отвътре, обновен, сякаш си спал като... окъпан. Но как и откъде се е получило така – и сам не знаеш. И също се виждаш в един по-друг свят, населен с красиви и добри хора, само че и някак безутешно тъжни, в който правдата и доброто са на почит, макар и някъде далече-далече...

Така беше и когато четях романа му „Зряла възраст“. Дълго се съпротивлявах на изкушението да го чета. Вероятно защото обичам разказите на Банко П. Банков и някак не ми се искаше, обсебена от вътрешни страхове, да потъвам в негово повествование, преливащо в 340 страници, че и повече. А страховете, струваше ми се, бяха съвсем основателни: дали няма нещо да се наслажда; дали няма нещо да се повтаря; дали упоритото присъствие на баналността в кратките му повествования тук няма да натежи – на човек и без туй му е тежко да осъзнава абсурда на битието, безсмислието на съществуването, а и едно е да го предусещаш в един разказ, а друго – докато потъваш в цял един роман...

За моя радост, страховете ми не се оправдаха. Колкото и да бях заета, отворила веднъж книгата, не исках и не можах да я затворя, без да я прочета докрай. Тя просто ме държеше като магнит и не ме пускаше, нарушавайки всичките ми планове.

„В романа „Зряла възраст“ – четем на корицата отзад – се анализират проблеми на преходното време от Втората световна война до края на студеното противопоставяне. Те са видени през очите на българи, французи, иранци и балтиец, чиито пътища съдбата кръстосва под Айфеловата кула. Там всеки от тях, независимо от националната си, идеологическа и религиозна детерминираност, стига до по-гълбинно вникване в понятията време, човешчина, нравственост.“

Повествованието започва и завършва в България, свързващата на романа е експонирана, изстрадана и решена на плещите на главния герой – българин. Той тръгва от и се завръща в битийната „котловина“ зад завесата, надрасъл ограниченото ѝ пространство, собственото си его, превърнал се духовно в поданик и градител на променящия се свят. Побеждава принудата в рамките на отредения му отрязък живот с оръжието на осъзнатата вътрешна свобода.“

Това е, така да се каже, макрорамката на повествованието. В нея са побрани няколко сюжетни линии, преплетени и сплетени една в друга непринудено и естествено... досуц като в живота. Сюжетната канава, уверявам ви, може

да съперничи на най-завладяващия трилър. Но не тя е важната. Защото авторът не е гонел такъв ефект. Това всъщност се е получило според мен поради, както се казва, случайно стечение на обстоятелствата. Макар че при Банко П. Банков всяко случайно стечение на обстоятелствата никога не е случайно. И дори набиващата се категорична асоциация между една от сюжетните линии – за рискованото включване на Омар Аскар, иранския инженер, работещ във френския Център за метални конструкции, в иранската съпротива, представена чрез различните ѝ крила (от умереното до най-крайните), с потайните срещи, неочакваните посещения, кървавите атентати в Париж и внезапната развръзка – и събитията в Близкия Изток от днешно време (с всякаквите там революции и „пролети“, с безчинствата на Ислямска държава и застрашителното разрастване на бежанската криза) – също не е търсена. Защото... вижте, дори в уводните бележки към книгата, онасловени „Преди да открянеш вратата към думите“, авторът продължава да упорства, че „...разказът започва и завършва между Рила и Дунав, посланието се носи на плещите на главния герой – българин“. Защото наистина Банко П. Банков не е търсел и този ефект. Но и този ефект, също така поради случайно стечение на обстоятелствата и въпреки неговата уж незаинтересованост, се е получил.

Още по-удивително в този ред на мисли е самопризнанието на писателя, преди още повествованието да е започнало, непосредствено под заглавието, че книгата е написана по романа му „Нито първи, нито последни“ от 1987 г., забележете – „заради онова, което автоцензурата ми попречи да кажа и не бях осмислил тогава, и заради прозряното в следващите години“. В други условия и за друг писател това самопризнание би човъркало дълго възбращението ми дори само заради онези наши съвременници колеги, които проглушиха света с воплите си за някогашни запрети и цензури, изкарвайки се жертви и дисиденти, бидейки същевременно на работа в злачни и спокойни местенца, обгрижвани и облажвани от властта. А Банко П. Банков, честният писател, с изумителното си самопризнание – „заради онова, което автоцензурата ми попречи да кажа и не бях осмислил тогава“... Разбирате ли? Или – на фона на другото му изумително самопризнание („и заради прозряното в следващите години“) – онези наши съвременници колеги, които нищо не са прозрели и нищо не са разбрали нито тогава – някога, нито в следващите години и в днешните, които така и си живеят, заровили глава в пясъка, без и през ум да им минава, че са твърде нелепи с лъсналите деня и ноща нагоре задници... Но спирам дотук, защото и това според мен се получава поради случайно стечение на обстоятелствата. Защото не този ефект гони Банко П. Банков. Неговата писателска задача е друга. Затова толкова упорито ни насочва към оня, „главния герой – българин“, затова цялото му внимание е съсредоточено върху него, макар че не би следвало да се каже за него, че е главен герой на повествованието – ако

въобще е главен, би следвало да се каже, че е един от главните герои на романа. И макар да звучи като анекдот, но... в „Зряла възраст“ всички са главни герои, дори второстепенните.

Като се замислиш, дори всички сюжетни линии са главни. И тази, свързаната с Омар Аскар, за която вече стана дума. И тези, които биха предизвикали интереса на съвременната ни криминална литература, като историята на архитект Теодор Дренски например и вземането му даване с някогашните вездесъщи органи на ДС и народната милиция или съдбата на Донвера Герина, пречупена през онова явление от по-ново време, известно като „раздаването на куфарчета с пари на „нашите хора“ и първоначалното натрупване на капитала след внезапния обществено-политически преврат у нас през 1989 г., и не на последно място – сложните, но по същество и прости взаимоотношения между Изтока (социалистическата система, България) и Запада (капиталистическата система, Франция) от епохата на студената война. Или не по-малко интересната сюжетна линия, свързана с превратностите в невероятния криволичещ, объркан и съсипващ живот на Виктор фон Зомерхофен, белогвардейският емигрант аристократ от Балтика, който в края на краищата е изхвърлен зад борда, превръщайки се в западнал старец и най-обикновен доносник. Да не говорим за пикантните сюжетни приумици, зад които надничат кастовите и социално-политическите разслоения на френското общество през годините, преломени през темата за безработицата, службогонството, политическия кариеризъм. Да не говорим и за сюжетните пикантерии относно неравностойните, по-точно... „неправилните“, „нередните“ от някаква или нечия гледна точка бракове и връзки – между иранецът бунтар и мюсюлманин Омар Аскар и францужойката комунистка и вероятно християнка или атеистка Клер Бро, между аристократа Жерар дьо Лартиг и „платинено изрусената надменна“ провинциалистка Брижит Жоане, между „борещата се с наднормено тегло старателно коафирана“ вдовица Март Шаламел и повратливия дребничък румънски емигрант самотник Димитру Попа и т.н.

И все пак защо въпреки всичко това Банко П. Банков настоява и настоява, че тъкмо архитект Теодор Дренски е главното действащо лице? Защото тъкмо в него е концентрирана цялата пречистваща енергия на повествованието. По същество тъкмо той е онзи герой в „Зряла възраст“, който възплъчва главната идея, прокарана от автора не просто в романа, а и в прозата му като цяло – абсурда на живота, просветващ през завесата на баналността. Спомнете си, той тръгва не откъде да е, а именно от „битийната „котловина“ (определението е на автора), където всъщност сме всички ние, мъчи се да я надмогне, опитва се да полети – един път, втори път и още... като на крилете на оня орел от приказките, полита и пада, и се връща отново там, в същата онази „битийна „котловина“ – безподобният символ на абсурда, територията на баналността.

На стр. 4

ДЕНЯТ НА БУДИТЕЛИТЕ

От стр. 1

Например учителите са будители, защото превръщат децата в млади хора с проспериращо мислене и ясно изразена житейска позиция.

Журналистите също. Те отразяват актуалните новини по възможно най-достъпния и увлекателен начин, за да привлекат зрители, слушатели и читатели. Те ни предоставят новини, засягащи ни професионално и в личен план.

Ами екскурзоводите, които ни разказват всичко, свързано с традициите и бита, историята и културата на българите и другите народи.

Примерите са много повече.

Хората са различни. Всеки има своя гледна точка, свое положение в обществото, но будителите заслужават нашето признание. Редно е да се отнасяме към тях с много любов, уважение и признателност, защото ако не бяха те, нямаше да сме такива, каквито сме!

Вероника РУСИНОВА,
VI а клас

Кои са съвременните будители? Има ли ги изобщо? Как да пробудим едно българско момиче, което мисли

само колко кубика силикон да си сложи и какъв цвят да са новите му екстеншъни? Как да събудим човек, който не знае какво е Европа и кои са столиците ѝ?

В българската история аз познавам много народни будители като например: Васил Левски, Христо Ботев, Иван Вазов и др..

Питам се: днес, през XXI век, кои са истинските будители? Аз мога да посоча само учителите, защото те възпитават. Наскоро ми попадна статия, от която разбрах, че в Китай най-високо поставени в обществото са учителите. Те са уважавани

повече от всички, защото според китайците... „без учител няма император“!

Нашите учители се опитват да ни направят стойностни хора. Искрено се надявам те да успеят да събудят т.нар. „кифли“ и да ги научат да виждат истинските неща – картините, музиката, театъра, киното. А родителите ни... Една от най-важните им задачи е да научат децата си, че не силиконът, маникюрът и екстеншъните са истинските неща в живота.

Всички ние трябва да имаме очи за това, което е било стойностно преди векове и ще остане и след нас. Да го открием, да го видим, да знаем и да помним че сме велики българи, които са имали велики будители!

ПЪРВИЯТ АРИСТОКРАТ В НАШАТА ЛИТЕРАТУРА

От стр. 3

Но въпреки че всяко усилие на архитект Теодор Дренски да се откопчи от капана на баналността е напразно и въпреки безсмислието на надеждите, незнано защо и неизвестно откъде на душата ни е светло и ведро, след като сме затворили книгата. Сякаш сме се събудили от сън и всички диктатури на света са се изпарили заедно с него...

Достойнствата на Банко П. Банков като писател, които се открояват във всяка негова книга, включително и в романа „Зряла възраст“, са много и високи. Невъзможно е всички да бъдат изредени. И все пак някои ще спомена.

В „Зряла възраст“ той е съумял да покаже и защити личната гледна точка на всеки от своите герои, но фактически романът е подчинен на някаква, как да го кажа, като че вездесеща обективна гледна точка, която – изненадващо – не е неговата лична гледна точка, а гледната точка на нещо отвъд него – на живота ли, на обстоятелствата ли, на Онзи ли, Който ни наблюдава безпристрастно и ни съди, не знам... Именно затова читателят остава удовлетворен, след като е затворил книгата, защото всичко като че някак от само себе си се е наредило както трябва. Всичко е дошло на мястото си. Кръгът се е затворил. Страстите са омекотени и стихнали. Поуките са направени, без непременно да са изведени на преден план или да са

получили какъвто и да е словесен израз. И ти неусетно си проумял, че това всъщност е роман за морална съпротива, която се ражда в човешката душа, въпреки натиска на инстинкта за оцеляване на всяка цена. Мръсната пяна на живота не успява да удави онова в човека, което го отличава от всички останали живи същества и което някои наричат съвест, независимо дали човекът ще се измъкне от тресавището или ще потъне във водовъртежите. Банко П. Банков притежава невероятното писателско свойство да изобразява ежедневните подлости, към които е склонен човекът, и едновременно с това да намира оправдание и за тях, и за всички предателства и себепредателства, които човек извършва на всяка крачка. Като че във всички свои герои себе си описва... Като че във всички негови герои всеки от нас себе си прозира... Затова и без специалните му обяснения от страна на автора, без морализаторства, поуки и поучения, без емоции и истерични сринове, без какъвто и да е съд и каквито и да е присъди в действителност ни става пределно ясно кое е добро и кое – лошо. Защото ние сме вътре в това, което е описал. Ние СМЕ това, което е описал. И онова сепващо усещане („сепващ“ е едно от любимите определения на самия Банко П. Банков), че човек не просто е жертва на сляпата съдба, на случайността, че не просто е подвластен на социалните бури, политическите обстоятелства, ветровете на епохата, които по същество би трябвало да са му подвластни, защото са негово дело, негова рожба,

но че човек е най-вече причина и следствие на своя собствен живот, на своите дела и постъпки, на всяко свое действие във всеки миг на своето ежедневие и въобще на своето съществуване.

Със своето скрупулезно, почти пипкаво вглеждане в детайла, с точния, бих казала дори буквален рисунък, с върното улавяне и възсъздаване на абсурда на съществуването и най-вече с невероятното проникване в бездната човешка, което е далече, безкрайно далече от проташкото надничане на някои наши съвременници в клоаката на човешките страсти, Банко П. Банков постепенно привнесе някакъв тих аристократизъм в нашата литература, който липсваше в нея до днес, някакво неподобно благородство. Бих го нарекла дори първия аристократ в българската литература, ако не бях сигурна, че той – със своята пословична писателска скромност – в никакъв случай не би приел това определение.

Културен афиш ноември

4 ноември 2015

„По стъпките на Индиана Джоунс и защо хората стават археолози“

с участието на Павел Деспотов и Надежда Захариева

18.00 часа

Малък салон

11 ноември 2015

Среща, посветена на 1 ноември – Деня на народните будители

16.00 часа

Библиотеката

20 ноември 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

„Обяснение в любов“

спектакъл по стихове на Станка Пенчева с участието на: Надежда Захариева, Найден Вълчев, Божана Апостолова, Искра Радева и Ваня Костова

18.00 часа

Зала 7 НДК

21–23 ноември 2015

Участие на Женски хор „Христина Морфова“

в 31-ви международен хоров фестивал в гр. Солун – Гърция

Солун

24 ноември 2015

Обявяване на резултатите от **Втори национален конкурс за хумористичен разказ „Ако бях шеф...“**

в партньорство с Асоциация СЕНАТОР и Съюз на българските писатели

25–28 ноември 2015

ЛИТЕРАТУРЕН МОСТ ЗАГРЕБ–СОФИЯ

26 ноември 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

ХЪРВОЕ ХИТРЕЦ и МИРОСЛАВ МЕДЖИМОРЕЦ

18.00 часа

Книжен център Гринуич

Надежда Захариева

Елена Алекова, Банко П. Банков и Надежда Захариева

Вели Чаушев и Банко П. Банков

Банко П. Банков

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“: Светла СЛАБЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109; тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно